

J E F F C O O P E R

O POHOTOVOSTI SAMONABÍJECÍ PISTOLE

U samonabíjecí pistole nošené ve službě nebo k obraně je závažným problémem stupeň její okamžité připravenosti k použití, tedy ke střelbě. Na jedné straně jde o to, aby zbraň byla ve stavu dostatečně zabraňujícím nezamýšlenému výstřelu, na druhé straně však musí být její příprava ke střelbě co možná nejkratší, protože v praxi se člověk zpravidla musí vejít do zlomku sekundy. Pohled Jeffa Coopera, jak jej publikoval téměř před čtvrt stoletím, je poněkud jednostranný, protože uznával jenom Colt M1911 a jeho varianty. Přesto určitě stojí za přečtení.

Vypadá to tak, že je slušná řádka lidí, kteří se ani neseznámili s manuálem ke své samonabíjecí pistoli. Co víc, řada z nich ani neví, že něco takového vůbec existuje. Nemám tím na mysli nějakou tištěnou knihu, ale soubor správných, vyzkoušených a zavedených postupů pro zacházení se zbraní a její nošení. Spisovatelé píší a vydavatelé publikují úžasné materiály, které mnoho čtenářů bez výhrad akceptuje. Je ale fakt, že existují správné a špatné způsoby manipulace se zbraní, a není to otázka subjektivního názoru. Podívejme se na to, jak lze zbraň nosit; vezmu to od konce.

MOŽNOST (V ORIGINÁLU „PODMÍNKÁ“) ČTVRTÁ

V tomto stavu je zbraň úplně nenabitá, prázdná, ale naplněný zásobník je na opasku. Tato možnost je velmi užitečná pro policistu, který není ve službě a poklízí doma. Zbraň je absolutně bezpečná proti zneužití, i když je třeba odložená na křbové římsce. O nějaké pohotovosti ovšem nemůže být řeč.

MOŽNOST TŘETÍ

To je způsob nošení pistole propagovaný hlavně v armádě. Dalo by se říci, že zbraň je polonabitá: náboje jsou v zásobníku zasunutém na svém místě v pistoli, avšak nábojová komora je prázdná. Není to dobrá myšlenka. Vytáhnout zbraň z pouzdra a natáhnout rychle závěr vyžaduje určitý cvik a i tak může být celá operace v krizové situaci příliš pomalá. Navíc je to nebezpečné. Při kontrole nábojové komory ji totiž roztržitější člověk může nabít, aniž by si to uvědomil. Třetí možnost je dobrá pro vojenské piloty, aby jim zbraň nevystřelila při katapultáži. Když šťastně přistanou s padákem, mohou si pistoli připravit.

Jeff Cooper na archivním snímku z IWA v Norimberku

MOŽNOST DRUHÁ

To je situace, kdy má být pistole částečně připravená k použití, avšak majitel ji nenosí při sobě a má ji v psacím stole, v přihrádce v autě nebo pod polštářem. Pistole je nabitá a náboj je v nábojové komoře, kohout je spuštěný a zbraň není zajištěná. Téměř u všech konstrukcí Colt - Browning nemůže zápalník přijít do kontaktu se zápalkou a zbraň tedy nemůže vystřelit při úderu nebo dopadu na kohout. Když je zapotřebí, kohout se prostě natáhne palcem a zbraň je v pohotovosti. Není to ovšem dobrý způsob pro nošení zbraň v pouzdře, neboť bývá zdrojem nehod; navíc člověk ve složité situaci nesmí zapomenout na to, aby kohout natáhl.

MOŽNOST PRVNÍ

Jde o nejobvyklejší situaci, když je pistole nošena ve službě nebo k obraně. Tehdy musí být nabitá, s nábojem v nábojové komoře a (jednočinná

zbraň) s nataženým kohoutem. Měla by být zajištěná mechanickou pojistkou. Možnost „polovičního“ natažení kohoutu není určena k tomuto účelu, protože první ozub má pouze bezpečnostní funkci při sklouznutí kohoutu z druhého ozubu, například v důsledku pádu zbraně. Jinak je poloha kohoutu na prvním ozubu méně bezpečná než při úplném natažení. Nenoste pistoli s „polonataženým“ kohoutem, není to dobrý způsob.

Zbraň s nábojem v komoře ovšem může vystřelit v důsledku setrvačnosti úderníku, dopadne-li vertikálně ústím hlavně dolů na tvrdý povrch. Podle předpisu ministerstva obrany pistole musejí mít pádovou bezpečnost do 32 stop (9,76 m). Rád bych tomu věřil, avšak vícekrát jsem se přesvědčil, že záleží také na citlivosti zápalky a na momentálním stavu repulzní pružiny úderníku. Když se to sejde dobře, zbraň nevystřelí při pádu z jakékoliv výšky a naopak - někdy jí stačí dvě stopy. Na druhé straně však pistole málokdy spadne ústím dolů (zkuste si to) a pokud ano, tak jde o život jen těm o poschodí pod námi. Různé dvojčinné pistole mají zařízení blokující úderník, pokud není stisknuta spoušť. Něco takového bylo kdysi vyvinuto i pro M 1911.

Pistole M 1911 byla zkonstruována tak, aby ji bylo možno nosit s nataženým kohoutem a nezajištěnou. John Browning považoval dlaňovou pojistku za dostačující pro to, aby se zabránilo nežádoucímu výstřelu. Takové nošení zbraně by se dalo nazvat nulovou možností. Mnoha lidem se to příliš nelíbí, ale například u australských SAS to tak dělají. Já preferuji první možnost, protože není problém zvyknout si, že člověk při vytažení z pouzdra pistoli odjistí. Nedojde tak k sebemenší časové ztrátě a postupně se vám to stane zautomatizovaným reflexem.

Dodejme, že v USA a v Mexiku lze dodnes potkat policistu s pětačtyřicetkou v otevřeném pouzdře ve stavu jedna. Pro Evropana je to nezvyklé a nevyžaduje to příliš bezpečně, ale Američané snad vědí, co dělají. Americké ozbrojené síly však přešly na Berettu 92/M9 (9 Luger), speciální jednotky mají H&K Mk 23 „SOCOM“ (45 ACP). Obě dvojčinné zbraně se ve službě nosí s nábojem v komoře a zpravidla se spuštěným kohoutem. Ale protiteroristické oddíly FBI nedávno opět přezbrojily - na jednočinné klony Coltu M1911 A1 od firmy Springfield.

(LA)

Foto Milan BOUDA